

*Piesă la
dosarul Pitești*

OCTAVIAN VOINEA

Mărturie

– fragment –

1922-1994

Bănuiam eu că motive majore îi fac pe acești nemernici să grăbească recunoașterea din partea mea a existenței unui „comandament legionar” la închisoarea Pitești, dar nu bănuiam nemernicia în întregul ei.

Am fost scos la anchetă în toiu noapții, cu ochii acoperiți și mâinile legate la spate în cătușe.

Cu auz de sălbăticiune am sesizat că numai la câțiva metri în fața mea mai era un deținut nelegat la ochi, dar cu călușul în gură.

Anchetatorul îmi pune mie întrebări cu privire la existența unui „comandament legionar” în închisoarea Pitești, conform „instrucțiunilor” de la Horia Sima și CIA-ul american.

La întrebare eu răspundeam cu tălc că „cine are urechi de auzit să audă”

-Domnu anchetator mi-a spus că din comandament fac parte....Pe loc anchetatorul mă corecta cu. „Anchetatorul mi-a reamintit”...

Așa s-au pus vreo 5-6 întrebări până s-a epuizat subiectul. Apoi anchetatorul strigă la celălalt anchetat.

-Auzi ce spune Voinea? Voi de ce nu recunoașteți?

Am auzit un geamăt surd de gură închisă ce nu poate să vorbească, iar pe anchetator zicând altui anchetator.

-Împiedică-l....!

Lecția pe care mi-au repetat-o de sute de ori s-a înșurubat în minte ruginind acolo. Era o lecție pe care conștiința cât un grăunte - ce îmi rămăsese - o respingea. O respingea în zadar, deoarece în față aveam structura nervilor întorși care erau gata să răspundă așa cum m-au învățat anchetatorii.

Pe de o parte mă vedeam pe mine acela de demult, care zăceam epuizat pe patul morții. Lângă mine (acela de demult) mai stătea unul, care eram tot eu...Un robot speriat și rece, gata să execute orice ordin.

O luptă aprigă se dădea între cel ce am fost și cel ce sunt. Adică omul creat de Securitate prin amarnice torturi.

Eu, muribundul, duram o agonie lungă...Tot eu, cel cu structurile întoarse, mă zbăteam voind să mă ascult pe mine însumi...Pe cel ce am fost

Octavian Voinea a fost implicat în procesul pe care Securitatea l-a deschis împotriva lui Eugen Turcanu și a câtorva legionari, făcându-i vinovați de crimele de la Pitești. Când de fapt PCR și Securitatea au pus la cale tot masacrul. Culpaibilizându-i numai și numai pe legionari, regimul comunist nu urmărea decât să se disculpe pe sine. Exact cum, la scară mai mare, desigur, dar mai puțin odios, au procedat și sovieticii cu crimele de la Katyn: sovieticii i-au ucis pe polonezi, dar crima au atribuit-o nazisților. Octavian Voinea a fost desemnat de Securitate ca unul dintre autorii masacrului. Firește, el a fost legionar. ba chiar cu rang mare. Nici nu s-a dezis vreodată de acest lucru. Nu știni însă cât de implicat a fost el în opera tortionarilor de la Pitești. Sunt voci și „pentru” și „contra”. Noi, care nu am stat cu el acolo, nu putem să emitem judecata supremă. Asta e acum în mâna lui Dumnezeu, căci Octavian Voinea a murit la 20 iulie 1994. Înainte de moarte însă a încredințat unele mărturii lui Gheorghe Andreica, autor care a și grupat aceste mărturii în cartea „Masacrarea studenției române”, apărută anul acesta la editura Majadahonda. Din această carte am selectat și noi acum (pag. 118-121): ne-am luat însă libertatea să renunțăm la unele subtitluri care fragmentau lectura. În esență însă, textul tipărit acum pune în evidență modul în care a decurs ancheta, ca, în final, Securitatea să-i smulgă

semnătura acestuia. Cum s-a întâmplat și cu ceilalți din lot.

Să menționăm că o mărturie a lui Voinea apare și în cartea „Memorialul Ororii”, tipărită de editura Vremea în 1995 (despre această carte vom vorbi în continuare). Astfel, acolo, între pag 280 și 298 este declarația lui dată la Securitate; dar, să subliniem, o „declarație dată sub tortură”, deci fără nici o valoare probatorie. Tot în acea carte (pag 787-790) apare o mărturie a lui Octavian Voinea făcută în 1993, deci în stare de libertate. Adică singura pe care o putem lua în considerare. Editura menționează că: „Din 69 pag. manuscrite pe care le însumează mărturia, nu s-a putut selecta decât materialul de față, restul fiind constituit din digresivni fără legătură cu subiectul tratat în acest volum”. Prima declarație acoperă 18 pagini în cartea menționată, iar ultima abia 4 pagini. De unde survine și întrebarea: Pe ce se poate pune baza: pe o declarație sub tortură, când victima e la totalul bun plac al anchetatorului? Sau pe o mărturie în libertate? Răspunsul i-l lăsăm cititorului.

Să mai spunem că Octavian Voinea a fost unul din cei mai schingiuiți dintre „piteșteni”. Între altele, a fost „zidit” în ipsos, și după ce ipsosul s-a întărit, a fost lăsat să zacă așa câteva zile și nopți. Există martori care l-au văzut în starea asta.

Lecturând fragmentul de față, invităm cititorul să observe acel sec final „am semnat”, care a și însemnat capătul puterilor lui, implicând și condamnarea la moarte. De ce n-a fost totuși ucis odău cu Turcanu și ceilalți și a mai apucat să vadă și libertatea de după 1989? Pur și simplu pentru că, așa cum declară chiar el în cartea sa de „Mărturie”, a devenit și el „martorul diavolului”, purtat de Securitate în alte și alte procese intenționate legionarilor, ca să-i culpabilizeze pe aceștia, și numai și numai pe ei.

odinioară.

Nu puteam. Mă simțeam încremenit locului ca țintuit. Stânga era dreapta. Fața era spatele. Cerul era sub picioare. Negrul pământ îl simțeam pe moalele capului...Eram complet răvășit.

Era o stare de neimaginat. Era o ipostază imposibil de explicat. Nu găseam cuvinte....Nu existau expresii care să o cuprindă.

Îmi mai rămânea o singură șansă, aceea de a nu-mi descoperi slăbiciunile în fața anchetatorilor, ca ei să mă exploateze până la capăt și eficient.

Am fost dus din nou la anchetă. Surpriză mare...Oamenii erau total schimbați. Oare ce au pățit?

Începu anchetatorul un monolog lung de tot. Repeta a nu știu a câta oară aceleași lucruri, cu mici excepții, care nu schimbau fondul problemei...Îmi dădeau mie satisfacție. Mă recunoșteau pe mine drept victimă a Piteștiului...

Din „comandamentul” imaginat de Securitate făceam parte eu (Octavian Voinea), Costache Oprîșan, Aurel Popa, Dragoș Hoinic.

În noua variantă (ticluită de Securitate), din mine făceau victimă, în sensul că eu nu aș fi fost de acord cu torturarea deținuților. Din această cauză eu însumi am fost torturat de către cei din „comandament” ca element rebel.

Cu un aer triumfător anchetatorul se ambala în argumentări de tot felul... Eu tăceam și ascultam buimac cum le bâzâie mintea acestori farsori neștiitori de lucruri bune.

Nu s-a terminat aici ancheta, ci a continuat zeci de zile în același mod. Unul îmi preda aceeași lecție, iar celălalt mă examina.

La un moment dat s-au schimbat anchetatorii: Au apărut oameni mai evoluți intelectual. Păreau calmi, culti, plini de răbdare. Abia acum lecțiile învățate urmau să fie consemnate de către aceștia în procesele verbale de interogatoriu spre a constitui act la dosar.

El mă întreba, iar eu răspundeam, având grijă ca de fiecare dată să pun în față formula „Așa cum domnu anchetator a zis”. Aceasta îl irita puțin, fără să-l scoată din sărite.

După ce într-o atmosferă calmă a scris întregul proces verbal de anchetă de la cap la coadă, mi-a pus întrebarea.

-Acum spune-mi ce nu este adevărat în această declarație?

-Nu-i nimic adevărat domnule anchetator, toate sunt scorneli și minciuni.

-În cazul acesta te duci și te mai gândești.

N-am fost dus în celulă, ci într-o altă cameră de anchetă unde m-au dezbrăcat la pielea goală și m-au torturat prin bătaie cruntă la tălpi și la spate, lovindu-mă pe locurile rănite și sângerânde.

Astfel am ajuns la sfârșitul puterilor și nu mai voiam să mă opun.

A doua zi le-am făcut pe voie. Da, toate sunt adevărate. ȘI AM SEMNAT.